

Først. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

og den menige Mand haver Skade af". Denne Undtagelse er ikke optagen i Paragrafen, dels fordi den ikke vides nogeninde praktisk at være bragt til Anvendelse, dels fordi den vil være overflødig baade paa Grund af Bestemmelsen i § 6 og efter de Regler, som ere fastslaaede med Hensyn til Fjordfiskeriet i Kapitel 4. Aalegaardsfiskeriet i Fjordene maa nemlig ligesaa vel som ethvert andet Fiskeri her være de Bestemmelser underkastet, som gives i de i §§ 48 og 49 ommeldte Vedtægter, jfr. for Limfjordens Vedkommende § 37; det er kun Spørgsmaalet om Afgangen til dette Fiskeris Drift, der afgjøres ved § 12.

Det følger af Grundejerens Eneret til Aalegaardsfiskeri, at Ingen maa udfor hans Grund ved Russer eller Garn, indrettede til Aalefangst drive Aalefiskeri saa vidt, som Grundens Bestaaenhed tilsteder. Grundejeren Anlæg af Aalegaard (jfr. Højesteretsdom af 7de Maj 1873), uden Hensyn til, om Grundejeren i Ojeblikket har Aalerusser udsatte paa det paagjældende Sted, idet det beroer paa hans Forgodtbefindende, hvor stærkt, paa hvilke Steder, og med hvormange Redskaber han vil drive dette Fiskeri paa den hele Kyststrækning udfor hans Ejendom. Men paa de Tider, hvor Aalefiskeriet staar paa, bør det ej heller tillades, at andet Fiskeri drives ved Kysten, der kan skade hint Fiskeri. Aalegaardsstetten vilde selvfølgelig efter Omstændighederne kunne blive aldeles betydningsløs, naar Enhver havde Ret til med andre Fiskeredskaber at kaste sig tæt op ad Aalegaardene, eller imellem og foran dem, hvorved Aalenes Gang forhindres eller forstyrres, og da Aalegaardsfiskeriet kun kan drives til bestemte Tider, nemlig naar Aalen trækker langs Kysten, og det, foruden at være et meget vigtigt Fiskeri, er et kostbart Fiskeri, der ikke taaler mange Uheld, naar det skal svare Regning, bør det utvivlsomt beskyttes ved et udtrykkeligt Forbud imod, at der lægges dets Drift Hindringer i Vejen. Bestemmelsen herom synes en saa naturlig Konsekvens af den omhandlede Eneret, at den vistnok maa antages at følge af vor nujældende Ret. — Det lader sig ikke vel gjøre at fastsætte nogen bestemt Afstand, hvori andre Fiskeredskaber skulle holde sig fra Aalerusserne, saaledes som nedenfor i § 15 med Hensyn til Bundgarn, da det i høj Grad maa bero paa de lokale Forhold, Havets Dybde og Grundens stærkere eller svagere Senkning, Strømgangen, Kystens Form o. s. v. — Hvad Aarstiden for dette Fiskeris Drift angaar, da er den almindeligst Efteraaret fra August til December; paa sine Steder drives det ogsaa om Foraaret, og da det formentlig bør nyde den samme Beskyttelse, paa hvilken Aarstid det end drives, har man fundet det rigtigst ikke at nævne nogen bestemt Aarstid, men kun at nævne „Aarstiden for Fiskeriets Drift“, der da vil afhænge af de lokale Forhold samt tildeels Skif og Brug paa vedkommende Sted.

§ 13. Denne Paragraf er affattet i Overensstemmelse med den ved Bekjendtgjørelse af 21de Decbr. 1860 kundgjorte allerhøjeste Resolution af 12te f. M. og trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse.

Svad Anlægget af kunstige Østersbanke angaar, kunde vel en Del tale for, at der indrømmes Alle og Enhver Ret hertil uden særlig Bevilling, saa at det kun var de naturlige Østersbanke, der inddroges under Statens Eneret. Imidlertid kan det herved bemærkes, at det ikke vel kan tænkes, at Nogen vil paabegynde et Østersfiskeri i det frie Hav, uden forud at have sikret sig Statens Beskyttelse til Fredning af Anlægget. Da nemlig Havets Befaring og Brug er fri for Enhver, vilde et Anlæg være udsat for Angreb fra alle Sider, naar det ikke fik ekstraordinær Beskyttelse; men en saadan kan kun naaes gjennem en Akt af Regeringen eller Lovgivningen. Det vil derfor allerede af denne Grund være nødvendigt, at Vedkommende henvender sig til Regeringen, og det formenes saaledes, at man meget vel kan blive staaende ved den Bestemmelse, som indeholdes i den anførte allerhøjeste Resolution.

Naar der herefter ikke er gjort nogen Indskrænkning i Regeringens Ret til at meddele Bevillinger paa Østersanlæg, vil dette ogsaa kunne ske i Fjordene, der iøvrigt med Hensyn til Fiskeriet ere foreslaaede forbeholdte den omboende Befolkning og undergivne nærmere Regler (§§ 45, 48 og 49). Det forventes imidlertid, at Regeringen, der stadfæster de i § 48 ommeldte Vedtægter, vil drage Omsorg for, at de Bevillinger, der meddeles til Østersanlæg i Fjordene, ville blive affattede saaledes, at de ikke komme til at gribe ind i de Regler for Fiskeridriften, som ved Vedtægten gives for vedkommende Fjord. Det vil af denne Grund ligesom ogsaa af Hensyn til Almindelighed efter Udvalgets Formening være hensigtsmæssigt, om Østersfiskeriet henlægges under Indenrigsministeriets Ressort ligesom alt andet Fiskeri, og ikke som nu var indordnet under Domænebestyrelsen, hvortil den Omstændighed, at alene Statskassen er berettiget til at drive det paagjældende Fiskeri, ikke, saavidt vi formaa at se, kan afgive nogen tilstrækkelig Grund.

Kapitel 2. Kystfiskeri.

De foregaaende Bestemmelser angaa Fiskeriet paa alle Dele af Eoterritoriet, haade ved de aabne Kyster og i Fjorde, Sunde og Vig; de i Kapitel 2 optagne 4 Paragrafer skulle alene angaa Fiskeriet ved de aabne Kyster indenfor Eoterritoriets Grænse, altsaa indtil en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil